

χάρποιήμα, τό, χαρά γινόμενη εἰς τινα, = ἀγαλλίαμα, Ζω. ν.ρ. σ. 32.

χάρποιός, όν, ό προϊεών χαράν, φαιδρώνων, κάμων τινά νά χαίρη, όφθαλμοί 'Ε68. (Γεν. ΜΘ', 12), πρβλ. Σχόλ. εἰς 'Π. Ν. 82, Σουΐδ.— πρβλ. χοροποιός.— 'Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 149, 151.

χαροπόδης, ή, όν, όσώτως ός, όν, 'Αρατ. 1152: (χαρά, ώψ) — ό έχων όφθαλμούς πλήρεις χαράς· έντεϋθεν, ό έχων άπαστραπτώ- τας όφθαλμούς, χαροποι λέοντες 'Οδ. Α. 611, 'Γυν. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 569, 'Ήσ. Θεογ. 321, κλπ.: οὕτως: έπί τού Διαντος, βλε- ποντες χαροποις τοῖς όφθαλμοῖς υπέρ τήν κόρυν, ολον οι λέοντες έν άναβολή τού όρμησαι Φιλόστρ. 718 ('Ιδε χάρων 1): κύνας 'Γυν. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 194: θήρες Σοφ. Φιλ. 1146 έπί τών όφθαλμών της 'Αθηνάς, Θεόκρ. 20. 24, Λουκ. Θεών Διάλ. 19. 1: επί πιθήκων, (ένθα νοούται οι Σπαρτιάται), 'Αριστοφ. Είρ. 1065: επί όρων, 'Ανθ. Παλατ. 10. 22: χ. βλεπειν ό αύτ. 805.— 'Η λέξις έν άρχή δέν εσήμαινεν όρισμένον τί χρώμα άλλ' εδή- λων τήν άπαστραπτουσαν λάμψιν τών όφθαλμών τών άρπακτιών ζώων — όστερον όμως εσήμαινεν χρώμα άνοικτόν κυανού ή ύπό- φαιου, σχεδόν ώς τό γλαυκόσ, προς τό όποῖον και ταυτίζεται παρ' 'Ιπκ. 'Επίδημ. τό γ' 1090: τό αυτό δέ συνάγεται και έκ της χρή- σεως τό έπι τού στίλου, όρμητά μοι γλαυκά χαροπότερα πολ- λόν 'Αθάνας Θεόκρ. 20. 25: οὖω και επί τών Γερμανών, 'Ιδε χαροπότης. 'Αλλά διαστέλλεται τού γλαυκού ύπό τού 'Αριστ. έν τῷ π. τό Ζ. 'Ιστ. 1. 10, 1, π. Ζ. Γεν. 5. 1, 20.— Μεταγενέ- στερον ποιητά έπομένοι της κατ' έπιμολογία σημασία της λέξεως ποιούνται χρήσιν αυτής επί τών ένδύτων φλογεροσ όφθαλμούσ νέων, άκτινοβολών έν χαράς, φαιδρός, άπαστραπτών, = μέ χαρούμενα μά- τια, Θεόκρ. 12. 35: επί της λάμψεως τών βλεμμάτων, χαροπαί .. βλέμματος άστεροπαλ' Α.θ. Παλατ. 5. 153, 156: οὕτω χ. ήώς χ. σελήνης, 'Απολλ. Ρόδ. Α. 1280, Κόντ. Σμυρ. 10. 337: έν φ έτερον ποιούνται χρήσιν της λέξ. μένον επί χρώματος, μάλιστα της θαλάσσης, 'Ανθ. Παλατ. 12. 53, πρβλ. 9. 36, 'Ορφ. 'Αργον. 260, 'Ανακράντ. 57. 11: οὕτω, χαροπότερον μελαινεσθαι, επί τών όφθαλμών, 'Ηλιδό. 2. 36. — 'Ιδε Lucio Qu. Lexil. § 24 κέε.

χαροπότης, ήτος, ή, λαμπρότης όφθαλμών χρώμα άνοικτόν κυανού, ώς παρ ά Πλουτ. έν Mar. 11 κείται ή λέξις εἰς όλιγων τού χρώματος τών όφθαλμών τών Γερμανών, οὗς ό Τάκτιος περι- γράφει λέγων, truces et caerulei oculi, πρβλ. Πλουτ. 2. 352D: καθόλου, λαμπρότης, 'Ετυμ. Μέγ. 807, 30.

χαροψ, όπος, ό, ή, ποιητ. αντί χαροπόσ, 'Οπκ. Κυνηγ. 3. 114. χαρψάριον, τό, ύποκορ. τού χάρτης, = ύπερ ήμών, χαρτάριον, δίομαι, πυκνότερον τί λάλειο 'Ανθ. Παλατ. 12. 208.

χαρτάριος, ό, = Lat. chartarius, χαρτοπώλης, Σουλ. 'Επιγρ. 3310, (ένδραφείτα χαρτάρις).

χαρτηρία, ή, = τό έπομ., 'Ε68. (Γ' Μακκ. Δ', 20).

χαρτη, ή, = τῷ έπομ., φύλλον χάρτου, πρξσ ό οί Σοικιοί παρ- έβαλον τήν ψυχην κατά τήν γέννησιν τού ανθρώπου, άμφιβ. παρ ά Πλουτ. 2. 900A.

χάρτης, όσ, ό, Lat. charta, φύλλον χάρτου κατεσκευασμέ- νον εἰς τών διαφόρων στρωμάτων τού παπύρου άποχωρισθέντων άπ' άλλήλων, τά γραμματεία τούς τε χ. εκφέρουν 'Πλάτ. Κωμικ. έν 'Αδηλ. 10: χάρτας δέ τούς γεγραμμένους: Πλάτων ελρηνό ό κομικός: Πολυδ. Ζ', 210, πρβλ. 'Ανθ. Παλατ. 9. 174, 401, Διοσκ. 1. 115, Πλιν. 13. 22: χάρται βιβλών Θεοπόμπου 'Ιστ. 125.— ό κάλλιστος χάρτης εκλείπει βασιλικός, χάρται βασιλικοί 'Ηρων Αύτορ. 269, chartae regiae παρ Κατούλλω 19. 6. 2)

μεταφορ., πών φύλλον ή πῶσα λεπτή πλάτ, χάρται μολύβδιον, πλάκεις λεπταί ή φύλλα μολύβδου, Λυσίμ. παρ 'Ιωσήφ. κατά 'Απίω- νος 1. 34 ('Ιστ. 'Αποσκ. 3. 335).

χαρτήσιον, τό, = χαρτοθέσιον, Μετά Θεοράν. 871.

χαρτεϊακά, τά, = Lat. chartialica, χρήματα διά χάρτην, Σουλ. 'Επιγρ. 5187C. 21.

χαρτείδιον [ϊ], τό, = τῷ έπομ., 'Αλκίφρ. 1. 26.

χαρτίον, τό, ύποκορ. τού χάρτης, Πλουτ. 2. 60A, Διογ. Λαέρτ. 7. 174, 'Ε68. ('Ιερμ. ΑΓ', 2).

χαρτο-θέσιον, μέρος έν ω τίθεται χάρτης, χαρτοθήκη, Σύνοδ. Κάρθαγ. 86, σ. 1315B, 'Θεοφάν. 664, 10.

χαρτο-καλαμάρια, τά, = χαρτεία και καλαμάρια, Κ. Πορ- φυρ. 'Εκείσεσ Βασ. Τάτ. 352, 12.

χαρτο-πηνον, τό, χαρτοφύλλιον, Γλωσσ.

χαρτο-πράτης [α], τού, ό, πωλητής χάρτου, Γλωσσ.

χαρτο-πώλης, όσ, ό, = ός και νῦν, Γλωσσ.

χαρτός, ή, όν, βήμ. έπίτ. τού χάρτου, ό προϊεζών ή έμποῖων χαράν, πρόξενος χαράς, δι' έν χάρει τις, υπέρσθεκτος, ώς τό άσπίσιος, Lat. gratus, χαρτόν εἰ τι και φέρεις Σοφ. Τρ. 228: χαίροις άν, εἰ σοι χαρτά τυγχάνει τάδε ό αύτ. έν 'Ηλ. 1457: εἶτε περηνόν λέγεις εἶτε χ. Πλάτ. Πρωτ. 358A— χαρτά, τέφρις, εύτυλία, έν άντιθέσει προς τά κακά, χάρτοισιν χάρει 'Αρχιλ. 60: χαρτά πάσχειν Εϋρ. Φοίν. 618: τό χαρτόν Σίετ.

'Εμπ. π. Μ. 11. 85, Πλουτ., κλπ. 2) επί προσώπων, εἰ χαρτός άνέλοθι 'Ανθ. Παλατ. 12. 24.— έπὶρρ. χαρτώσ, εἰδό χάρειν άντι τού χαρτώσ μοι λέγειο: Σχόλ. εἰς Σοφ. ΔΓ. 112.— Καθ' 'Ησχύ.: εχάρτος: χαράς άτιος, ή βακτηρία. χαρτο-τόμος, όν, ό κόπων χάρτην, Γλωσσ. 2) Παθ. χαρτώσιος, όν, ό έκ χάρτου κοπιέσ ή κοιμομένος, Σχόλ. εἰς 'Π. Ο. 389.

χαρτουλάριος, ό, τό Lat. chartularius, φύλαξ τών άρ- χείων, 'Ιω. Λυδ. περί 'Αρχ. 3. 20, Σουλ. 'Επιγρ. 9398, 'Ιουστι- νιαν. Κώδ. 1. 2, 25, 12. 38, 14, Νεαρ. 117, 1.

χαρτοφυλακτικόν αξίωμα, αξίωμα τού χαρτοφύλακος, Γ. Παχ. σ. 225, 1, έκδοσ. Β.

χαρτο-φύλλιον, τό, θήκη έν ή φύλλάται τις έγγραφα, άρ- χείον, Νικητ. Κοον. σ. 652.

χαρτο-φύλαξ, ό, ό φύλάξ των έγγραφα, άρχισοφύλαξ, 'Αστέρ. 396, 408A, Σύνοδ. Κωνηπόλ. (536), 1125C, 'Ιω. Λυδ. 228: έν Μοναστηρίω, Στουδ. 1212, — έτε προσέτι Σουλ. 'Επιγρ. 8760: 9361, Α. Β. 1199 Σουΐδ.

Χαρουβδίωξ, 'Ιδε εκχαρουβδίωξ.

Χαρουβδίωδης, δικη Χαρουβδέως, Θεόδ. Στουδ. 547C.

Χαρουβδεις, εως, 'Ιων. εως, επικρινόμεν θαλασσία δίνη κατά τήν βορείαν άκτήν της Σικελίας: άπέναντι της κρηνηνώδους πέτρας της Σκύλλης, 'Οδ. Μ. 101 κέε., Εϋρ. Τρω. 426, Θουκ. 4. 24, Στράβ. 268. 2) καθόλου, δίνη, Σιμωνίδ. 46, Εϋρ. 'Ικ. 500, πρβλ. Στράβ. 275. 3) μεταφορ. επί ανθρώπου άσπαγοσ, χ. άρπαγής, 'Αριστοφ. 'Ιπκ. 218: πρβλ. ποντοχάρουδης ('Η έπιμολογία είναι άμφιβολός).— Καθ' 'Ησχύ.: χάρουδής: χάρμα θα- λάσσης, ή καταγίς, — εχάρουδεις ώμύδροτος: ή άναπνομένη θά- λασσα.

χάρων, υνος, ό, ή, ποιητικ. αντί χαροπόδης, μάλιστα ώς όνομα (Μακεδονικόν, ώ: λέγεται) τού λέοντος, Εϋφορ. 47 (και αύ- τόθι Meineke), Λυκόφρ. 455, πρβλ. 'Ιωσήφ. ένθα: εχάρων: ό λέων, από της χαρ-πόητος, Σιμυρ. Δ. Mac. σ. 47 κ. έξ.— ώσώτως επί άέτου, Λυκόφρ. 260, και αύτόθι Bachm.: επί τών Κυκλόπων, Λυκόφρ. 660. 11. ώς κύρ. όνομα, Χάρων ό κορνήτης της Στυγός, κληθείς οὕτως εκ τών άπαστραπτώντων και άγρίων όφθαλ- μών αυτού ('εΧάρος = θάνατος), Εϋρ. 'Αικ. 254, 361, κ. άλλ.: κλητ. ώ Χάρων Κρατίτος έν 'Αδηλ. 52: άλλά, χαιρ' ώ Χάρων (μετά παιδία: έν τή λέξει) 'Αριστοφ. Βάτραχ. 183.

Χάρωνες, όν, ό άνήκων εἰς τόν Χάρωνα, πρόσωπων Τζέτ. εἰς 'Π. 93. 5: έντεϋθεν, 1) Χ. θύρα, δι' ής οι κατάδικοι ήγοντο εἰς τόν θάνατον, Σουΐδ., 'Ημοιογρ.: ώσώτως Χαρώ- νεον, τό, Πολυδ. Η', 102, 'Ησχύ. ένθα: εχάρων: θύρα μία τού νομοφυλακείδ δι' ής οι κατάδικοι: τήν εἰς θανάτου εζήγοντο (ένθα φέρεται Χαρώνιον). 2) Χ. κλίμαξ, κλίμαξ έν τῷ θέατρῳ φέρουσα εἰς τήν σκηνήν εκ τού ύπ' αυτήν χώρου, οἰονεί εκ τού κάτω κόσμου, δι' ής άνήρχοντο τά φαντάσματα, Πολυδ. Δ', 132, πρβλ. Heilm. Opusc. 6. 2, 133. 3) Χ. βραβ- θρα, σπήλαια πλήρη ύπογείων άναδυμίσσεων, ώς τό Grotto del Cana παρ τήν Νεάπολιν: τοῖτοῖσι τόποι έσωρούντο ώς είσοδοί άγνοοαί εἰς τόν κάτω κόσμον, Στράβ. 579, Διογέτ. 7. 123: Χ. σπήλαιον, άντρον Στράβ. 636, 649: πρβλ. Πλουτωνίως, και 'Ιδὲ Foës. Oec. Hipp.

Χάρωντες, οι, έν χρήσε ως μετάφρασις τού Lat. Orcini. Συγκλητικῶ έκ τού κάτω κόσμου, δηλ. ό εκλεβήθεντες τοῖτοῖσι μετά τόν θάνατον τού Καίσαρος επί της βάσει ψευδών παραγγε- λιών άς εκείνος όδην έγγράφωσ κατέλιπε, Πλουτ. 'Αντών. 15, πρβλ. Sueton Aug. 35.

χαρ-ωπόσ, όν, μεταγεν. τύπος τού χαροπόδης, Μανθών 5. 230.— και χάρωψ, ωπος, ό, ή, 'Ησχύ.

χάσιος, α, όν, = χάσις, χάσιος: αγαθός, χρηστός: 'Ησχύ. χάσις, εως, ή, εχάσις: διάκρισις, χώνισις: 'Ησχύ. πρβλ. Λοβεκ. Τεχνολ. 84.

χασκάζω, μέλλ. άσώσ, θαμιστικόν τού χάσκω. οὗ δέ χασ- κάσεις τόν κωλακρέτην, έπισηραίεσ ποτε νά έλθῃ ό κωλακρέ- τής (ό ταμίης τού δικαστιού μισθού) και ένέγκη σοι τό τριώδο- λον (Σχολ.), 'Αριστοφ. Σφ. 695.

χασκάνον, τό, έτερον όνομα τού φυτού ξάνθιον, Διοσκ. 4. 138: χάσκαξ, άκος, ό, ό χάσκων, κερηναίος, ό κοινώς λεγόμενος εχάσας, Εϋστ. 1909. 55.

χάσκω, 'Ανακρ. 13. 8, 'Αριστοφ. Σφ. 1493: ύποκαμ. χάσκης 'Αριστοφ. 'Ιπκ. 1018, 1032: άπαρ. χάσκων έν. 'Ιπκ. 10. 7, (έγ-) 'Αριστοφ. Σφ. 721: μετοχ. χάσκων Σόλων 12. 36. (άνα-) 'Αριστοφ. 'Ορν. 502.— ό ένεστ. χαιών άπαντά μένον παρ ά μεταγεν. 'Ανθ. Παλατ. 9. 797, 41. 242, Διοσκ., κλπ.: (έπι-) Λουκ. Νεαρ. Δ. 6. 2, (περι-) Αἰλ. περί Ζώων 3. 20.— άλλ' εκ τού ένεστώτος: τούτου σχηματίζονται οι λοιποί γρήνοι, — μέλλ. χαι- νόυμαι (έγ) 'Αριστοφ. 'Ιπκ. 1313, κλπ.: (περι τού τύπου χή- σομαι, 'Ιδε χανδάνω έν τέλ.) — άόρ. έχάνων 'Ομ. και παρ 'Αττ. ποιηταί: άόρ. α' έχάνα Αόρωσ 223 Halm.— πρμ. κέχηνα αύτ. Δωρ. γ' έχάνα κεχάναντι Σώρων 51 Διγ.